

Уморен, под тях на сянка аз отбих се да почина,  
и така ми тайната си повери сама Калина –

с шепота на плахи листи, шепот сладък и тъжовен:  
„Някога си бях девойка аз на тоя свят лъжовен.

Грееше ме драголюбно ясно слънце от небето,  
ах, но друго слънце мене вече грееше в сърцето!

И не грееше туй слънце от високо, от далеко –  
грееше ме, гледаше ме от съседски двор напреко.

Гледаше ме сутрин, вечер Иво там от бели двори  
и тъжовна аз го слушах, той да пее и говори:

„Първо либе, първа севдо, не копней, недей се вайка,  
че каил за нас не стават моя татко, твойта майка.

Верни думи, верна обич, има ли за тях развала?  
За сърцата що се любят и смъртта не е разделяла.“

Думите му бяха сладки – бяха мъките горчиви –  
писано било та ние да се не сбереме живи...

Привечер веднъж се връщах с бели менци от чешмата  
и навалица заварих да се трупа от махлата,

тъкмо пред високи порти, там на Ивовите двори, –  
„Клетника – дочух между им да се шушне и говори: –

право се убол в сърцето – ножчето му още там!“  
Аз изтръпнах и изпуснах бели медници от рамо.

През навалицата виком полетях и се промъкнах,  
видях Ива, видях кръви... и не сетих как измъкнах

остро ножче из сърце му и в сърцето си забих го,  
върху Ива мъртва паднах и в прегръдки си обвих го...

Нек' сега ни се нарадват, мене майка, нему татко:  
мъртви ние пак се любим и смъртта за нас е сладка!

Не в черковний двор зариха на любовта двете жертви –  
тамо ровят само тия, дете истински са мъртви –

а погребяха ни тука, на брегът край таз долина...  
Той израстна кичест Явор, а до него аз Калина; –

той ме е прегърнал с клони, аз съм в него вейки свряла,  
За сърцата що се любят и смъртта не е разделяла...“